

מ"ת 27165/02/22 - מדינת ישראל נגד תאיסיר אלקיעאן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 27165-02-22 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן(עציר)

בפני כבוד השופט אריאל חזק
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים תאיסיר אלקיעאן (עציר)

החלטה

מדובר בבקשת המשיב לעיון חוזר בהחלטת המעצר מיום 1.6.22, שניתנה ע"י כב' השופט אבו טהה במסגרתה נעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **חבלה בכוונה מחמירה ועבירות בנשק (הובלה ונשיאה)**.

בכתב האישום תואר בין היתר, כי ביום 13.01.22 הגיע המשיב ברכב סמוך לביתן של שתי המתלוננות בחורה, האט את מהירות נסיעתו, פתח את חלון הרכב וירה באמצעות אקדח, מטווח קצר לעבר שתי המתלוננות שעמדו ושוחחו במקום. המתלוננות נמלטו בריצה מהמקום ותפסו מחסה בביתן, המשיב המשיך לבצע ירי לעברן ואף פגע בביתה של המתלוננת, במטבח ובחדר השירותים.

ביום 1.6.22 ניתנה החלטת כב' השופט אבו טהה אשר הורתה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

בבקשת המשיב לעיון חוזר ובדיון מיום 7.8.23, טען ב"כ המשיב כי יש לעיין מחדש בעניינו של המשיב בשל חלוף הזמן. הסנגור טען כי המשיב מצוי במעצר כשנה וחצי וטרם הסתיימה פרשת התביעה בתיק העיקרי, ופרשת ההגנה תארך אף היא זמן רב בשל מספר רב של עדים וכן לאור הטענות העובדתיות שפורטו בדיונים קודמים.

בכל הנוגע לחלוף הזמן, טען הסנגור כי תסקיר שירות המבחן שהוגש לא המליץ על שחרור המשיב, כאשר לטענת בבסיס המלצה זו סברתו של שירות המבחן שמדובר בסכסוך פעיל, ובנקודה זו ביקש הסנגור להדגיש כי לא מדובר בסכסוך אישי של המשיב אלא בסכסוך בין שני פלגים, אולם שירות המבחן סבר שהסכסוך יכול להתלקח כל יום. לשיטת הסניגור אך מאז האירוע חלפה כשנה וחצי ולא קרה דבר. הסנגור טען כי נקודה זו מצביעה על כך שהסיכוי להתלקחות הסכסוך הוא נמוך ביותר.

הסנגור טען כי מדובר בתיק שהתחיל כשהמשיב נחקר בגין מעורבותו בשלושה אירועים שהתרחשו באותו יום. לדברי

הסנגור, לשיטת המתלוננים בבוקר יום האירוע הגיע המשיב בשעות הבוקר למסגד בחורה, תקף ואיים על אדם בשם עיסא אבו אלקיעאן, ושעתיים לאחר מכן הוא הגיע לביתם של עיסא ואחיו מוחמד, שמתגוררים אחד ליד השני, כשהוא ברכב בו נוהג אחר, שלף אקדח וירה לכיוון הבית של עיסא, אשתו ומוחמד. לאחר מכן, המשיב ירד מהרכב, ניגש לממדוח, כיוון אקדח לראשו של ממדוח, וכשראה שממדוח יחד עם מישהי מהמשפחה ברכב, הוא נטש את הרכב ועזב את המקום.

ביחס לאירוע הנוגע לעיסא, טען הסנגור כי המדינה בדקה עם העדים, ולטענתו אף אחד מהעדים לא אישר את הגרסה של עיסא, ואין ראיות פורנזיות שמחזקות את דבריו של עיסא, ובסופו של יום המדינה לא קיבלה את דברי עיסא.

ביחס לאירוע השלישי, שהוא האירוע שתועד במצלמות של העיריה, טען הסניגור כי העניין נבדק ועלה כי אכן האירוע קרה, אך המשיב לא היה צד לאירוע. הסנגור טען כי ניתן לראות את כל מי שהיה ברכבים, מי ירה ומי החזיק נשק, ולדברי הסנגור, המשיב לא השתתף בשום צורה באירוע.

הסנגור טען כי כשהגנה טענה בפני כב' השופט אבו טהה, טרם ידעו כי שלושת העדים העיקריים שנחקרו, אשתו של עיסא, אשת אחיו של מוחמד, ועוד עדה, שנכחו בזירה כשהסיירים הגיעו, ושלושתם היתה הזדמנות באותה עת למסור את שם המשיב ולא עשו כן, אלא רק ארבעה ימים לאחר מכן. הסנגור הוסיף וטען כי רק כעבור 4 ימים, שתי המתלוננות ומוחמד הגישו תלונה במשטרה.

הסנגור טען כי האמור לעיל, בצירוף טענות ההגנה ביחס לאירוע השני והשלישי כאמור, מעלים כי גרסת העדים הנה שקרית.

לאור זאת, טען ב"כ המשיב כי יש לבחון מחדש עניינו של המשיב, וביקש כי ביהמ"ש יקבל את הבקשה ויורה על שחרור המשיב באיזוק אלקטרוני בחלופה.

טענות המדינה - ב"כ המדינה טענה כי ביחס לטענה של חלופה הזמן, מבחינה פרוצדורלית העניין של חלופה הזמן צריך להתברר לפי סעיף 62 ולא במסגרת הליך לעיון חוזר. לדברי ב"כ המדינה קיים הליך שתלוי ועומד וקבוע לדיון בבית המשפט העליון לתחילת חודש ספטמבר. בהקשר זה ביקשה ב"כ המדינה להפנות לאמור בבש"פ 5768/19.

ב"כ המדינה טענה כי מדובר בעבירה חמורה ביותר, ועל פי ההלכה אין להורות כעל שחרור לחלופה בעבירה של ירי מנשק.

בכל הנוגע לסכסוך, טענה ב"כ המדינה כי בדיון שהתקיים בתאריך 26.12.22 (עמ' 65, ש' 29-30, לפרוטוקול), מסרה המתלוננת שקיים סכסוך פעיל, ולדבריה המתלוננת דיברה בלשון הווה. לכן טענה שהסכסוך עדיין קיים.

בכל הנוגע לרקע האירועים שלא נכללו בכתב האישום, טענה ב"כ המדינה כי כתב האישום הוגש על סך הראיות בתיק. ב"כ המדינה טענה כי מעדויות המתלוננות עלה כי כבישת עדותה נגרמה בשל חשש נקמה על רקע אותו הסכסוך. לדבריה, טענות אלה הועלו בשלב הראיות לכאורה.

ב"כ המדינה ביקשה להפנות לפסיקת ביהמ"ש העליון בכל הנוגע לקביעות ביחס לבקשה לעיון חוזר, בפרט בהתייחסה להסבר המתלוננות מדוע לא מסרו תלונה במועד, אשר לטענתה היה הסבר המניח את הדעת, הקשור לסכסוך הפעיל.

בנוסף, טענה ב"כ המדינה כי בתסקיר שירות המבחן, מעבר להתייחסות לנושא הסכסוך, התייחס שירות המבחן גם לעניין המסוכנות מהמשיב שנמצאה, וצוין כי יש סיכוי להישנות העבירה.

לאור זאת, טענה ב"כ המדינה כי יש לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

במהלך דבריו בדיון מיום 7.8.23 ציין הסנגור כי מדובר במבקש שנחקר במשטרה בגין שלושה ארועים, שהתרחשו באותו יום, וציין כי בסופו של יום בחרה המדינה לפרט בכתב האישום רק ארוע אחד מבין שלושת הארועים.

טענה דומה נטענה באופן מפורט בפני כב' השופט אבו טהה, שקבע בענין זה כי "אשר לטענות ביחס לארועים האחרים שהתרחשו עובר לארוע הירי, בהינתן התשתית הראייתית הלכאורית המפורטת לעיל, לא מצאתי כי הדבר מהווה כרסום משמעותי בראיות לכאורה, שכן כפי שנטען ע"י המבקשת, הארועים האחרים לא הבשילו לכדי כתב אישום. מה גם, מדובר בארועים שהתרחשו גם הם בישוב חורה, כך שלא מצאתי בעיתיות מבחינת לוח הזמנים"

בנסיבות האמורות לעיל, לאחר שהטענה הנוגעת לשני ארועים נוספים שארעו באותו יום הנוגעים לנאשם שנחקרו בתחנת המשטרה, ולא פורטו בכתב האישום, נבחנה בהחלטת השופט אבו טהה מיום 3.3.22 ולא הועלו טענות עדכניות בכל הנוגע לאותה טענה, לא יהיה מקום ליתן משקל לטענה האמורה בעת בחינת בקשת המבקש לעיון חוזר.

זאת ועוד, במהלך דבריו לפני טען ב"כ המבקש כי הארוע מושא כתב האישום נוגע לסכסוך בין שני פלגים, ובעת ששירות המבחן התייחס בתסקירו לאותו סכסוך הוא סבר שהסכסוך עדיין יכול להתלקח בכל יום. לטענת הסנגור, חלפה שנה וחצי מאז הארוע ולא קרה דבר, ועובדה זו יכולה להעיד על כך שלהבות הסכסוך שככו, ויש להביא סוגיה זו לבחינת שירות המבחן.

הסניגור לא הציג כל ראיה פוזיטיבית לכך שמאז הגשת תסקיר שירות המבחן ביום 4.5.22 נרגעו הרוחות בסכסוך המדובר, דא עקא שהסנגורית מצידה הפנתה לדבריה של ע.ת 2 בעדותה מיום 26.12.22, בהם מתייחסת העדה לסכסוך האמור כסכסוך קיים.

טענה נוספת שטען הסנגור, נוגעת לכך שבמהלך הטיעונים בפני השופט אבו טהה ביום 3.3.22 לא ידעה ההגנה ששתי המתלוננות נכחו בזירה כאשר הסיירים הגיעו, ולא ידעה כי מוחמד אבו אלקיעאן, בעלה של אחת המתלוננות, היה בזירה. לדבריו לא היתה להגנה ידיעה שלשלושת העדים האמורים היתה הזדמנות באותה עת למסור את שמו של המבקש והם לא עשו כן, אלא רק לאחר ארבעה ימים.

לענין זה, יוער ראשית, כי אין מחלוקת על כך שבעת הדיון בפני כב' השופט אבו טהה מיום 3.3.22, כבר ידעה ההגנה על כך שבעת מסירת ההודעה הראשונית למשטרה על האירוע, לא סיפר מוחמד אבואלקיען על כך שהיורה הוא המבקש, והדבר נמסר למשטרה רק ארבעה ימים אחר כך, כך שעדותו של מר אבואלקיען בבית המשפט לא ממש

חידשה דבר בעניין כבישת העדות.

זאת ועוד, גם אם רק במהלך חקירת שתי המתלוננות וחקירת מוחמד אבו אלקיעאן בבית המשפט, הסתבר לראשונה כי שלושת האנשים האמורים נכחו בעת שהגיעו סירים לזירת הארוע, ובאותה עת לא מסרו את שמו של המבקש כמי שביצע את הירי, ועדותם באשר לזהות היורה, נכבשה עד ליום הגשת התלונה, ארבעה ימים לאחר מכן, לא היה בכך כדי להביא למהפך ראייתי שהיה מאפשר את שחרור המבקש מן המעצר.

כידוע על פי הפסיקה "כדי שתקום עילה לשחרור ממעצר בשל כרסום ראייתי לאחר שנמצא בשלב קודם כי קיימת תשתית ראייתית לכאורה להרשעת הנאשם, יש להצביע על שינוי דרמטי במערך ראיות התביעה ועל כרסום מהותי ומשמעותי בה ... השינוי בתמונה הראייתית צריך להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם" (ראה בש"פ 5387/12, מאיר קריאף נ' מדינת ישראל, (מיום 16.7.12).

בש"פ 7260/13, **מדינת ישראל נ' יאסר ואח'**, (מיום 18.11.13), הפנה בית המשפט העליון להלכה שלפיה גם חזרה מעדות של עד מרכזי אינה מהווה בדרך כלל כרסום שיש בו כדי לפגוע בתשתית ראייתית לכאורית של התביעה.

בנסיבות האמורות לא ניתן לומר כי טענות ההגנה בדבר כבישת העדות הנוגעת לזהות היורה ב-4 ימים ממועד הארוע עד מועד הגשת התלונה, תוכל להיחשב כשינוי דרמטי במהלך הראיות ההופך את הקערה הראייתית על פיה.

גם טענת הסנגור אודות העובדה שרק במהלך חקירת המתלוננות בבית המשפט, הסתבר כי את ההחלטה להגיש תלונה קיבל מוחמד אבו אלקיעאן לבדו, והוא היה זה ששכנע את שתי המתלוננות להגיש התלונה, לא תוכל להיחשב כטענה שתצביע על הפיכת הקערה הראייתית על פיה שתחייב שחרור המבקש.

יצוין כי במהלך הדיון שבפני טען הסנגור טענה נוספת, והיא שיש לעיין מחדש בהחלטת מעצרו של המבקש בשל חלופי הזמן, וזאת לאחר שהוא נמצא כבר כשנה וחצי במעצר וטרם הסתיימה פרשת התביעה, ולענין זה יובאו דברי בית המשפט העליון בבש"פ 4383/15, דלו נ' מדינת ישראל, מיום 26.7.15, שם צוין בין היתר כי **"...באשר לעילה של חלופי הזמן כעילה לעיון חוזר, זו אמנם מנויה בסעיף 52 לחוק המעצרים אלא שברגיל שאלה של חלופי הזמן צריכה להיבחן בעיקר במסגרת הליכי הארכת המעצר לפי סעיף 62 לחוק, ולא במסגרת הליך לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק".**

בנסיבות האמורות, לא יהיה מקום להורות על שחרור המבקש לחלופת מעצר או על מעצרו באיזוק אלקטרוני בשל חלופי הזמן במסגרת בקשה זו.

לאור כל שפורט לעיל, הבקשה לעיון חוזר נדחית.

ניתנה היום, ל' אב תשפ"ג, 17 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.